

Nîşaneyê Sadaqetê: Înfaq

﴿أَمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفَقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَخْلِفِينَ فِيهِ فَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ﴾

“Bi Allah û Resûlê Wî îman bikin. Ji wan malên ku Allah daye destê we û hûn di wan de kirine emanetdar, înfaq bikin. Ji we, yên ku îman anîne û înfaq kirine, ji wan re ecirek mezin heye.”

Hadîd, 57/7

Birayên min ên hêja!

Hutbeya me dê li ser **înfaqê**, ku “nîşaneyê sadaqetê” ye, be.

Înfaq ew e ku mirov ji bo bidestxistina razîbûna Allah, ji malê xwe alîkariya maddî û manewî bi muhtacan re bike.

Di nêzîkî heftê ayetan de peyva înfaqê bi maneya “**xerckirinê**” hatiye bikaranîn. Înfaq hem zekata ku ferz e, hem jî her cure xêr û alîkariya ku mirov bi dilê xwe dike, diheve.

Di Qur’anê de, dema behsa mukafata ku dê ji mutteqiyan re bê dayîn tê kirin, wiha tê gotin:

﴿يُوفِي أَمْوَالَهُمْ حَقَّ لِلْسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ﴾

“Di malê xwe de, ji bo yên ku dixwazin û ji bo feqîran, mafek veqetandibûn...”

(Zâriyât, 51/19)

Ev exlaqê bilind ji **Asr-î Seadetê** ve heta îro berdewam kiriye. Bi demê re **navê vê karê û awayê kirina wê** hinekî guheriye. Carekê jê re “**himmet**” hatiye gotin, carekê **alîkarî**, carekê **burs** û niha jî “**muavenet**” tê gotin.

Înfaq tenê bi mal û pereyan nayê kirin. Îlim, fikir, hêz û amel jî di nav înfaqê de ne. Yanî hemû imkanên ku ji mirov re hatine dayîn, dema bi kesên muhtac re bîn parvekirin, ev jî înfaq e.

Înfaq ew e ku mirov li bendê nemîne ku imkanên wî zêde bibin. Mirov bi qasî imkanên ku di destê wî de hene bide û vê yekê ji xwe re bike adet.

Allah, dema li cem xwe amelan dinirxîne, li hindikbûn an pirbûna wan nanêre. Ew dinêre ka ew amel bi îxlas hatiye kirin an na.

“Carinan zerreyek amelê bi îxlas, ji bi dehan kîlo amelê bê îxlas hêjatir e.” **(Bediuzzaman)**

Di bingehe înfaqê de razîbûna Allah heye. Mirov bawer dike ku Allah dê xêr û xerckirinên wî bê berdêl nehêle. Ev bawerî, parçeyek girîng a têgihiştina înfaqê ye.

Di înfaqê de, ji mîqdarê zêdetir niyet, fedakarî û samîmiyet girîng in. Heta mirov bi xwe jî muhtac be, lê kesekî din li ser xwe tercîh bike, ev îşaret bi **îsarê** dike. Îsar, dereceyekî bilindtir e înfaqê ye.

Rabbê me, vê mizgîniyê dide sahabeyan û heta qiyametê jî dide wan kesên ku bi şuûra sahabeyan xizmeta dîn dikin:

“Ji Muhacir û Ensaran ew kesên pêşî, û ew kesên ku bi şuûra îhsanê li pey wan çûne; Allah ji wan razî ye, ew jî ji Allah razî ne. Allah ji wan re cennet amade kirine ku ji bin wan çem diherikin. Ew ê heta hetayê li wir bimînin. Ev e rizgariya mezin.”

(Sûreya Tewbe, 9/100)

Mînaka herî baş a înfaqê, **Peygamberê me (sav)** ku “Qehremanê Înfaqê” ye, û sahabe ne.

Peygamberê me (**sallallahu aleyhi ve sellem**) wiha dibêje:

“Bi nîv xurmayekê jî be, xwe ji agirê cehennemê biparêzin. Yê ku ewqas jî nikare bibîne, bila bi gotineke xweş xwe biparêze!”

(Buxarî, Edeb, 34)

Dîsa Peygamberê me wiha dibêje:

“Dayîna sedeqeyê ji bo her misilmanekî wezîfeyek e.”

Li ser vê yekê, sahabiyekî pirsî:

“Ger tişteki ku bide sedeqe nebîne, wê çi bike?”

Peygamberê me (sallallahu aleyhi ve sellem) wiha dibêje:

“Bi destê xwe dixebite û qezenc dike. Hem bi xwe ji wê sûd werdigire, hem jî sedeqe dide.”

Tiştê ku sahabe ewqas mezin kir û bû sebeb ku di gelek ayetên kerîme de Xwedê pesnê wan bide û Peygamberê me wan takdir bike, ev bû: Wan di demên zehmet de xwedî li dîn derketin.

Di demên zehmet de **muavenet** gelek biqîmet û hêja ye.

Ji Peygamberê me hat pirsîn:

“Kîjan sedeqe xêrtir e?”

Wî wiha bersiv da:

“Ew sedeqe ye ku tu di dema saxlemiyê de bidî; dema ku dilê te bi mal ve girêdayî ye, tu hêviya dewlemendiyê dikî û ji feqîriyê ditirsî.”

(Buxarî, Zekat, 11)

Di roja me de, di xwedîderketina li îman û Qur'anê û di wezîfeya belavkirina wan de, gelek caran madde derdikeve pêş.

Lê belê, ew kesên ku Xwedê mal û milk daye wan, divê tenê bi înfâqê têr nekin. Pêwîst e ku ew bi bedenê xwe jî bikevin rêya xizmeta dîn û ji bo dîn bixebitin.

Gelî birayên min ên hêja!

Em dikarin ji bo Tevgera Hizmetê, ku ji aliyekî ve dîroka wê digihîje pêncî salan, wiha bibêjin: “Ew tevgerê seferberiyê ye ku bi hemû sazî û dezgehên xwe, xwe daye aşîti, birati û saadeta mirovahiyê.”

Bi salan, bi planeke rêkûpêk û bi awayên cuda, xwestin ku zirarê bidin vê tevgerê. Sazî û dezgehên wê bi zorê ji destê wê hatin standin. Li hin deveran rê li ber karên wê hat girtin. Lê elhemdulillah, mirovên vê tevgerê hîn jî hene. Ew berdewam dikin, lê di nav mehrûmîyet û zehmetiyên pir giran de ne.

Bêguman, wezîfeya herî mezin a yên ku imkanên wan hene, alîkariya mazlûman e. Divê em alîkariya wan bikin, heta ku ew bigihîjin rehetîyeke daîmî. Em nizanin ku ev dem dê çiqas dirêj bibe.

Bi taybetî di vê demê de ku dibistan vedibin, zivistan nêzîk dibe û bihayê her tiştî gelek zêde bûye. Her wiha zarokên wan kesên bêguneh ên ku di zindanan de ne, wek sêwî û bêbav û bêdayî mane û ji me re hatine emanetkirin.

Di demeke wiha de, berdewamkirina alîkariyan hem li cem Xwedê û hem jî li cem mazlûman gelek biqîmet û hêja ye.

Wekî ku di hedîseke qudsî de derbas dibe, Xwedê (celaluhu) roja qiyametê wiha dibêje:

“Ey kurê Adem! Ez nexweş ketim, te serdana min nekir. Min ji te xwarin xwest, te xwarin neda min. Min ji te av xwest, te av neda min.”

Kurê Adem jî dibêje:

“Ya Rebbî! Tu Rabbê hemû aleman î. Ez çawa dikaribûm serdana Te bikim? Ez çawa dikaribûm xwarin û avê bidim Te?”

Xwedê Teala wiha dibêje:

“Fîlan bendeyê min nexweş ket, te neçû serdana wî. Heke tu çûbûya serdana wî, te ez li cem wî bidîta.

Fîlan bendeyê min ji te xwarin xwest, lê te neda wî. Ma tu nizanî ku heke te xwarin dabûya wî, te dê berdêla wê li cem min bidîta?

Fîlan bendeyê min ji te av xwest, lê te neda wî. Heke te ava ku wî xwestibû dabûya wî, te dê sewaba wê li cem min bidîta. Ma tu vê yekê nizanî?”

(Riyazus Salihîn, 898; Muslim, Birr, 43; Şamile, 2569)

Ev hedîsa qudsî ya şerîf, bi awayekî balkêş nîşan dide ku Xwedayê me yê Mezin, qencyên ku ji bendeyên Wî re tên kirin, wekî ku ji Wî re hatibin kirin, gelek girîng dibîne.

Peygamberê me (sallallahu aleyhi ve sellem) wiha dibêje:

مَنْ لَمْ يَهْتَمَّ بِأَمْرِ الْمُسْلِمِينَ فَلَيْسَ مِنْهُمْ

“Yê ku xem û derdên mumînan neke xem û derdê xwe, ew ne ji wan e.”

(Hâkim, Müstedrek, IV, 352; Heysemî, Mecmau’z-Zevâid, I, 87)

Divê her mumîn, demên ku şert û merc dijwar dibin û xwedîderketina li dîn zehmet dibe, wek “demên ganîmet û firsetê” bibîne. Divê di van deman de, ji bo ku wezîfeyên xwe bi baldarî û cidiyeteke zêdetir bi cih bîne, hewl bide.

Em hêvî dikin ku bi **muavenetê**, xwedîderketina li wan mirovên ku di encama xizmeta pêncî salan de hatine perwerdekirin û malbatên wan, û alîkariya wan kirin, bibe xizmeteke ku bi xizmeta pêncî salan re wekhev be.

Her wiha, alîkarî û piştgiriya hev kirin, ji heqê biratî, wefa û tesanûdê ye. Di heman demê de, ji bo berdewamiya vîfaq û ittîfaqê jî pêwîst e.

Erê, rojek wê bê, bi îzîn û înayeta Xwedê, wekî ku Ziya Paşa dibêje:

“Qudreta Xwedê dê rojekê zaliman bîne wê rewşê ku bibêjin: ‘**Tallahi leqed âsereke’llahu aleynâ.**’”

Yanî, wê rojekê bi qudreta Xwedê, zalim jî wekî birayên Hz. Yûsuf ku ji wî re gotibûn, wiha bibêjin:

“Bi rastî, Xwedê te hîlbijartiye û te ji me bilindtir kiriye.”

(Yûsuf, 12/91)

Lê heta wê rojê, li kêleka mazlûm û mexdûran sekinîn, gavek e ku mirov ji bo nêzîkbûna Xwedê û maiyyeta Wî diavêje.

Heke em dixwazin nêzîkî Xwedê bibin, divê em berdewam bikin û destê xwe dirêjî wan mirovên muhtac bikin.

Werin em hutbeya xwe bi vê duayê bi dawî binin:

Ey Rabbê me yê xwedî celal û îkram!

Karên ku li benda me ne, ewqas mezin in ku bi imkanên vê dinyayê û di demeke kurt de nayên kirin. Ya Rebbî! Ji kerema xwe, dem û imkanên me fireh bike.

Di her halê me yê xêrê de û di her cure karên me de, ji qudreta Xwe qudretê û ji hêza Xwe hêzê ji me re lutf bike.

Nîşaneyê Sadaqetê: Înfaq

﴿أَمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفَقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَخْلِفِينَ فِيهِ فَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ كَبِيرٌ﴾

“Bi Allah û Resûlê Wî îman bikin. Ji wan malên ku Allah daye destê we û hûn di wan de kirine emanetdar, înfaq bikin. Ji we, yên ku îman anîne û înfaq kirine, ji wan re ecirek mezin heye.”

Hadîd, 57/7

Birayên min ên hêja!

Înfaq ew e ku mirov ji bo razîbûna Xwedê, ji mal û imkanên xwe alîkariya muhtacan bike. Înfaq ne tenê mal û pere ye. Îlim, fikir, hêz û amel jî di nav înfaqê de ne.

Di înfaqê de ji mîqdarê zêdetir niyet, fedakarî û îxlas girîng in. Mirov divê li bendê nemîne ku imkanên wî zêde bibin. Bi qasî imkanên ku di destê wî de hene, alîkariyê bike.

Peygamberê me (sallallahu aleyhi ve sellem) wiha dibêje:

“Bi niv xurmayekê jî be, xwe ji agirê cehennemê biparêzin. Yê ku ewqas jî nikare bibîne, bila bi gotineke xweş xwe biparêze!”

(Buxarî, Edeb, 34)

Birayên min ên hêja!

Di demên zehmet de alîkarî û muavenet gelek biqîmet e. Sahabe jî di demên herî dijwar de xwedî li dîn derketin û bi fedakariya xwe bûn mînak ji bo me.

Îro jî gelek birayên me û malbatên wan di nav zehmetî û mehrûmiyetên giran de ne. Bi taybetî zarokên wan kesên bêguneh ên ku di zindanan de ne, ji me re hatine emanetkirin.

Divê em alîkariya wan bikin, heta ku ew bigihîjin rehetîyeke daîmî. Ev alîkarî ji heqê biratî, wefa û tesanûdê ye.

Peygamberê me wiha dibêje:

مَنْ لَمْ يَهْتَمَّ بِأَمْرِ الْمُسْلِمِينَ فَلَيْسَ مِنْهُمْ

“Yê ku xem û derdên mumînan neke xem û derdê xwe, ew ne ji wan e.”

(Hâkim, Müstedrek, IV, 352)

Heke em dixwazin nêzîkî Xwedê bibin, divê em destê xwe dirêjî wan mirovên muhtac bikin. Ji bîr nekin ku di demên zehmet de înfaq û muavenet gelek hêja ne.

Werin em hutbeya xwe bi vê duayê bi dawî bînin:

Ey Rabbê me yê xwedî celal û îkram!

Karên ku li benda me ne, ewqas mezin in ku bi imkanên vê dinyayê û di demeke kurt de nayên kirin.

Ya Rebbî! Ji kerema xwe dem û imkanên me fireh bike. Di her karê me yê xêrê de, ji qudreta Xwe qudretê û ji hêza Xwe hêzê ji me re lutf bike.

Amîn!

